

ARHITECTURA URBANĂ A SECOLULUI XIX ÎN LUMINA ACȚIUNII DE EVIDENȚĂ A PATRIMONIULUI CULTURAL-NAȚIONAL

Amploarea transformărilor din arhitectura urbană contemporană confruntă pe arhitecți, edili, istorici și alți specialiști cu tot mai multe probleme legate de ceea ce trebuie să se mențină din vechile orașe, pentru a păstra personalitatea acestora și a transmite urmașilor mărturiile cele mai reprezentative din patrimoniul arhitectural al trecutului, parte integrantă a patrimoniului cultural-național. O cunoaștere judicioasă a realității urbane, evidența la zi a patrimoniului arhitectonic, grija și respectul pentru mărturiile istorice fac ca o serie de străzi, ansambluri și zone de importanță istorică să se mențină și să se integreze în peisajul construit al orașelor noastre.

Relevarea semnificației și a valorii unor edificii, ansambluri, cartiere, caracteristice pentru arhitectura din secolul al XIX-lea, o etapă firească a sistemului constructiv românesc, schimbul de opinii privind intențiile și acțiunile ce trebuie întreprinse spre o mai bună valorificare, au constituit obiectul Sesiunii științifice organizate, la 11–12 decembrie 1979, de către Direcția economică și a patrimoniului din Consiliul Culturii și Educației Socialiste, având ca temă Arhitectura urbană a secolului al XIX-lea.

În prima parte a numărului 2 al revistei noastre ne facem datoria publicând comunicările susținute la această întâlnire științifică, comunicări care vin să propună includerea unor edificii, cartiere ș.a. în evidența patrimoniului cultural, specialiștii urmînd să-și spună cuvîntul în continuare asupra problematicii puse în discuție, temele abordate fiind doar un început. De aceea considerăm că această sesiune științifică tematică este o inițiativă lăudabilă a organizatorilor, urmărind ideea valabilă oriunde și oricînd că înnoirea și construcțiile orașelor presupun păstrarea și respectarea patrimoniului arhitectonic, ce se constituie ca o permanență a civilizației.